

Vestnik.

Cesar Franc Jožefova ustanova za učiteljske sirote na Kranjskem: Gospod Pavel Borštnik, učitelj v Hinjah, 4-80 gld.

Učiteljski konvikt: G. Pavel Borštnik, učitelj v Hinjah, 2 K; po g. R. Pišu, učitelju v Cerknici: gg. Ludovik Sevar, Josip Stergulec, Leopold Peče in Franc Koy (à 4 K) 16 K; č. gospa Ljudmila Milic, 6 K; g. Ivan Krulec, učitelj v Ljubljani, 1 K; gđe. Olga Gasperin nabrala ob zborovanji Ped. društva v Škocijanu 8 K; sl. Posojinica v Ribnici 20 K; po g. J. Ažmanu, nadučitelj na Breznici: č. g. Ljubica Andrejevič 2 K, č. g. Barbika Čopova 1 K, gđe. Em. Zerjav 2 K, gg. Iv. Čop, E. Jeglič in pošiljatelj à 2 K.

† Vojvodinja Alençon.

Dne 5. t. m. nastal je grozen požar v dobrodušnem bazaru v Parizu. Kakor se je dognalo, zgorelo je 146 oseb. Večina žrtev pripada najvišim krogom pariške aristokracije, plemenite gospe, ki so prevzele razprodajo predmetov. Med žrtvami je tudi vojvodinja Alençon, sestra Nj. Vel. naše cesarice. Tudi vojvodinja Alençon je bila prevzela jeden kiosk, da se pridruži i ona plemenitemu podjetju, a po požaru so jo pogrešali. Našli so njen zaročni prstan in kupu na polu vpepeljenih človeških trupel. Vendar se je osebnemu zdravniku pok. vojvodinje posrečilo identifikovati truplo pokojnice. Nj. Vel. naša cesarica je obupana vsled tega nepričakovanega groznega udara.

Presvetli cesar je prijavil vest cesarici kolikor le možno prizanesljivo, vendar je bil utis grozen na Njeno Veličanstvo. Cesarica je jela jokati krčevito, da se ni mogla ustaviti. Potem se je zaprla v svoje sobane, da ni mogel nihče blizu nje, niti od sorodnikov, niti od Nje spremstva. Cesarica ni užila najmanje stvari ves dan.

Poslanik francoske republike, Loze, je izjavil cesarski dvojici iskreno sožalje v imenu republike. Župan dr. Lueger je v imenu mesta dunajskega izrekel brzojavnim potom sočutje mestu pariškemu in župan Ivan Hribar pa je izrekel v imenu občine ljubljanske cesarskemu dvoru brzojavnim potom izraz najglobokejšega sožalja.

Angelj smrti je torej zopet raztegnil svoje peroti nad našo vladarsko hišo; udarec je tem hušji, ker je prišel tako nanedejano, tako z groznim načinom Po tesni vezi, ki spaja narode z dinastijo, je postalo žalovanje splošno. Kaj naj rečemo, kaj naj storimo v očigled tej nesreči? Kaj družega, nego da udani v božjo voljo molimo, da bi Vsemožni Bog podelil moči presvetli cesarici, Nje plemenitemu soprogu in vsej cesarski hiši, da prebijejo srečno ta grozni udarec. In ta naša nada ni prazna. Ni to prva nesreča, ki je zadela našo cesarsko družino. Mnogo bridkega je že prebila ista, a vsekdar je pokazala toliko plemenitost in veličino duše, da je ni mogla ukloniti nobena nesreča. Tako bode tudi sedaj. To je jedina tolažba v tej britki uri.

Vojvodinja d' Alençon, katera je na tako žalosten način izvršila svoje življenje, je najmlajša hči bavarskega vojvode Maksa ter sestra pokojne princezinje Helene Thurn Taxis, avstrijske cesarice Elizabete, neapoljske kraljice Marije in grofice Matilde di Trani. Vojvodinja Zofija se je porodila v Monakovem l. 1847. Sedaj je bila torej stara 50 let. V svoji mladosti je s svojo lepoto vsakogar očarala. Tako tudi mladega bavarskega kralja Ljudevita II., kateri jo je hotel kar takoj brez snubitve svojih starišev poročiti. L. 1865. se je zaročil z njo. On jo je uprav oboževal. Najslavnejši kipar v Monakovem je na njegovo povelje izklesal vojvodinjin kip, in pred tem kipom se je mudil kralj po več ur na dan. Nikdar se ni mogel nagledati svoje lepe zaročnice. Pozneje so se pojavili pri Ljudevitu II. simptomi blaznosti, vsled česar je razveljavil zaroko z lepo vojvodinjo ter uničil vse, kar ga je spominjalo na njo. Tri leta pozneje se je poročila z vojvodo d' Alençonškim, drugim sinom pregnanega kralja Alojzija Filipa. Imela je dvoje otrok: princezino Lujizo, poročeno s princem Alfonzom Bavarskim in princa Eunannela, kateri se je oženil s Henrijeto Belgijsko. Pokojna vojvodinja se je zelo zanimala za književnost in umetnost, zlasti pa za glasbo. Njena smrt je dokazala, da je imela i za ljudstvo in njega bedo mehko srce. Smrt v delovanju za blagor človeštva je še bolj junaska, nego smrt na bojnem polju. Mir in pokoj Nje blagi duši!

Vojvoda d' Aumale, jedini izmej princev orleanse rodline, kateri si je znal pridobiti simpatije francoskega naroda in kateri je pred nekaj leti daroval francoski akademiji historično graščino s posestvom v vrednosti mnogo milijonov, je umrl na Siciliji. Vest, da je zgorela vojvodinja d' Alençon, ga je tako pretresla, da ga je hipoma zadela kap. Vojvoda d' Aumale je bil velik podpornik znanosti in umetnosti ter sam jako učen.

Zapustil je premoženja nad tristo milijonov frankov, katere dobi večinoma princ d'Orléans, njegov netjak.

Iz c. kr. mestnega šolskega sveta. O seji, katera se je vršila v četrtek dne 22. m. m., prejeli smo sledeče poročilo: Potem, ko predsednik otvori sejo, poroča zapisnikar o tekočih stvareh in pove, kako so bile rešene. Osmim učiteljicam se dovoli pri-pust k izpitu učne usposobljenosti, deloma za ljudske, deloma za meščanske šole, deloma s slovenskim in nemškim, deloma samo z nemškim poučnim jezikom. Prošnja mestnega magistrata, da bi se šolska mladina prilegnila pod nadzorstvom učiteljstva pokončavanju hrošča v tivolskem gozdu in mestnem logu, se odkloni. Sklene se šolska vodstva na to opozoriti, da 1. dan vel. travna tudi letos ne bodi pouka prost. Reši se neka prošnja za odpis ukovine in pa neka prošnja za izpust iz vsakdanje šole. Pritrdi se izključitvi neke učenke radi zanikernega pohajanja neke zasebne šole z dostavkom, da je na njenega očeta uplivati, naj vpiše hčer v kako javno šolo. — Prošnji dveh učiteljev za noveno podporo se sklene na višjem mestu priporočiti. Sklene se podpirati prošnjo vodstva obrtne pripravjalnice na II. mestni deški petrazrednici za razširjenje te šole v trirazrednico in pa priporočiti, da se na obeh pripravjalnicah nagrada za vodstva toliko zviša, da bo jednaka oni za vodstvo ljudske šole. Rešijo se tri prošnje za oprostitev od obveznega pouka v slovenščini in na znanje se vzame povoljna rešitev neke interne zadeve.

Pisnemi zrelostni izpiti na c. kr. moškem učiteljišču se prično dne 24. vel. travna na ženskem učilišču pa 29. vel. travna t. l.

Odkritje spomske plošče. „Slov. učit. društvo“ bo odkrilo dne 13. roznika A. Praprotniku in dne 4. mal. srpana pa M. Močniku spomske ploščo in sicer prvemu v Podbrezjah, drugemu pa v Zalogu na Gorenjskem.

Podeželenje šole. Klerikalci delajo na to, da po podeželenju šole vsaj v nekaterih deželah dobe v roke. Nemškoliberalni listi razglašajo, da bi za to, da se šolska zakonodaja prepusti deželnim zborom, bilo treba v državnem zboru dvetretjinske večine, ker določa ustava, da spada šola pod državni zbor. „Vaterland“ in drugi klerikalni listi pa sedaj dokazujejo, da take večine ni potreba. Njih dokazi so pač malo šepavi, a razkri-vajo jasno želje avstrijskih klerikalcev. Za nas Slovence bi gotovo ne bilo v korist, če se šolska zakonodaja prepusti deželnim zborom, kajti v deželnih zborih razmere niso ugodne.

„Novice“, list 17., pišejo o tem vprašanju: Po našem mnenju je dolžnost naših poslancev storiti vse, da se šolska zakonodaja ne izroči deželnim zborom, dokler ne bude popolnoma zagotovljena postavnim potom narodna enakopravnost v šoli, ter da deželni zbori o tem ne bodo mogli ukrepati. V tem oziru bodo Slovence podpirali gotovo Rusini, naj so že z našimi poslanci v enem klubu ali ne.

Znano je, da so slovensko-hrvaške šolske razmere povsem drugačne od češko-moravskih. V koroškem, isterskem, v stajerskem in v tržaškem deželnem zboru imajo večino naši zagrnjeni, fanatični in dosledno krivični nasprotniki, ki nam ne priznavajo niti onih pravic, katere so nam zajamčene po ustavi, nasprotniki, ki bodo nemudoma uredili šolstvo tako, da bo najboljšje orodje potujevalnega sistema za Slovence in Hrvate. Tudi v goriškem deželnem zboru bi Slovenci ne mogli menda zabraniti lastne škode, ker je zavisna ondi večina jedva od jednega glasu ali od dveh glasov. Na Kranjskem so ljudske šole sicer dobro uravnane in tudi pozneje bi menda še ostale, nu, bodočnost nam je prikrita in oziraje se vedno na celokupnost slovenskih dežel, zametamo tudi navzlic kranjskim, sedaj še ugodnim razmeram podeželenje ljudskega šolstva.

Kakor iz narodnih ozirov, tako smo seveda z ozira na možno klerikalno preoblast tudi s stališča svobodomiselnosti in umstvenega napredovanja proti klerikalni šoli v Avstriji.

Po „Sl. N.“

Dipaulijev šolski predlog nima upanja, da bi kdaj zakon postal. Mladočehom se zdi, da je vse premalo avtonomističen, ker govori o državni šoli, in pa preveč kleri-kalen. Samo klerikalnih želja pa Mladočehi ne mislijo podpirati. Baron Dipauli bi bil pač rad svoj predlog postavil bolje na avtonomično stališče, a se je moral ozirati na vlado. Proti vladni volji se ne upajo klerikalci ničesar doseči. Dunajskim krščanskim so-cijalistom, tem prikritim klerikalcem, se pa predlog zdi premalo klerikalen. Vlada nabrž tudi ni prav za ta predlog, in je zatorej jako dvomljivo, če ga bodo podpirali vsi Poljaki. Želje klerikalcev po verski šoli se pač še tako hitro ne uresničijo, kakor so se že sami nadejali. Celo v gospodski zbornici je pričakovati hudega upora.

Ljubljanska draginja je zlasti od potresa sem jako velika, tako da se čujejo prav pogostoma ostre pritožbe. Sl. N. piše: Po potresu je iz Ljubljane odšlo jako mnogo rodbin, a na vrnitev ne misli nobena iz njih. Glavni vzrok temu je draginja živil in stanovanj. Tako draga, kakor v Ljubljani, niso živila in stanovanja niti v Trstu niti na Dunaju, kaj še v priznani ceneni Pragi ali celo v Gradcu. Dokler se v tem oziru ne premene raz-

mere, ni upanja, da bi se kdo hotel v našem mestu naseliti. — *Lahko si torej vsakdo predstavlja, koliko pomanjkanja mora pretrpeti mestno učiteljsvo, ki ima tako sramotno nizke plače, kakor v nobenem drugem glavnem mestu v Avstriji. In navzlic temu so pri zadnjem takozvanem „boljšanju“ l. 1890. mestnemu učiteljsstvu zdatno znižali plače!?*

Premembe pri učiteljsvu. Gospod Fr. Šiljanec, nadučitelj pri Sv. Juriju ob Taboru in g. J. Pečovnik, nadučitelj pri Sv. Antonu v Slov. gor., sta menjala s službama. G. J. Zupančič, podučitelj v Ptujih (okoljska šola), je postal nadučitelj v Frankolovem. G. Jos. Pečnik, bivši učitelj v Brežicah in začasni šolski voditelj v Kapelah, imenovan je ondi stalnim učiteljem in šolskim voditeljem. G. Fran Rojžina, nadučitelj na Vačah, je imenovan voditeljem v Smartnem pod Smarno Goro.

Vpokojen je na lastno prošnjo radi slabega zdravja, gospod Anton Brezovnik, učitelj v Vojniku.

Deželni šolski svet štajerski potrdil je izvolitev g. Anton Petrička, učitelja v Žalci, zastopnikom učiteljsva pri okr. šolskem svetu celjskem.

Darežljivost našega cesarja. Cesar Franc Jožef je podaril za uboge v Petrogradu 3000 rubljev, avstro-ogerskemu pomožnemu društvu v Petrogradu 1500 rubljev, onemu v Odesi 500 rubljev, za katoliške cerkvene namene v roke petrograjskega nadškofa 1000 rubljev, služabnikom v zimski palači 2000 rubljev.

Okrožnica. Redna okrajna učiteljska konferenca vršila se bode 9. rožnika 1897 v Črnomlju točno ob 9. uri zjutraj v šolskem poslopji. Dnevni red: 1. Predsednik otvori konferenco in imenuje namestnika. 2. Volitev zapisnikarjev. 3. Opazke o inspekcijah šol. 4. Razgovor o ukazih šolskih oblastev. 5. Slovenščina v ljudski šoli. Vsi člani konference izdelajo ta referat pismeno. 6. Razgovor o učnih knjigah za bodoče šolsko leto. 7. Poročilo odbora okrajne učiteljske knjižnice, predlaganje računa in nasveti o nakupu novih knjig. 8. Volitev a) knjižničnega, b) stalnega odbora. 9. Nasveti, kateri se morajo vsaj osem dni prej doposlati predsedniku konference.

C. kr. okrajni šolski svet v Črnomelju, dne 21. mal. travna 1897.

Orešek, predsednik.

Dunajski Čehi sedaj popisujejo češke stariše na Dunaju, da bodo potem zahtevali, naj se obstoječi češki šoli prizna pravica javnosti in osnuje še več čeških šol. Tudi dunajska češka društva hočejo v bodoče z oblasti bi češki občevati in to tudi določiti v svojih pravilih. Hkratu se je med dunajskimi Čehi začelo pripravljanje za bodoče ljudsko številjenje. Dosedaj so mnogi Čehi na Dunaju za občevalni jezik vpisali nemščino. Zato je pa samo kakih 75.000 Čehov na Dunaju po ljudskem številjenju, dočim jih je v resnici nad 200.000. Dunajski Čehi dosedaj le zaradi tega niso dosti šteli, ker so bili slabo organizovani in so le tlačnili drugim strankam.

Šolske razmere v Galiciji. Gališki ljudskošolski učitelji so se obrnili zopet do državnega zbora, da se kako izboljša njih položaj. S tem seveda so si nakopali jezo poljskega kluba. Dosegli s svojo ulogo ne bodo ničesar, a stvar je sedaj vendar za vladajočo poljsko stranko jako neprijetna, kajti pričakovati je, da se bode več galiških poslancev potegovalo za učitelje in razkrivalo šolske razmere v Galiciji. Učitelji navajajo v svoji prošnji, da izmej sedmih milijonov Galičanov jih štiri in pol milijona ne zna pisati in čitati, 700.000 za šolo godnih otrok ne hodi v šolo, ker ni šol. Nad tisoč sistemizovanih razredov je zaprtih, ker ni učiteljev. Nad tisoč oseb se rabi samo učitelje, ki nimajo zakonite kvalifikacije. Učitelji na deželi imajo po 250 do 400, v trgih od 300 do 450 gld. plače. Take plače seveda nikogar ne mikajo, da bi učitelj postal. Učitelji pa zapuščajo službe in gredo rajši v mesto za natararje ali pisarje. Seveda take razmere ne delajo časti Galiciji.

Meščanske šole na Kranjskem. Posl. Hribar je utemeljeval v dež. zboru svoj samostalni predlog o ustanavljanji in vzdrževanju meščanskih šol v vojvodini Kranjski. Govornik poudarja, da imajo meščanske šole namen, služiti prebivalcem mest in industrialnih trgov. V meščanskih šolah naj se izomikajo oni, kateri se ne mislijo posvetiti višjim študijam. Na Kranjskem imamo zdaj samo jedno meščansko šolo, katero je ustanovil neki mecen. Uzrok, da se meščanske šole v nas niso ustanovile, tiči v tem, da morajo v drugih kronovinah skrbeti za meščanske šole okrajni zastopi, pri nas pa šolski okraj. Ako hočemo imeti meščanskih šol, moramo skrbeti, da prevzame troške zanje normalnošolski zaklad. Vprašanje je, ali je sploh vredno, da se potegujemo za napravo meščanskih šol. Ni dvoma, da je v nas mnogo taci, ki bi svoje otroke radi pošiljali v meščanske šole, zlasti v Ljubljani. Zdaj skrbe za vzgojo svojih otrok tako, da jih pošiljajo v spodnje razrede srednjih šol, ali izobrazba, katero dobe otroci tam, je jednostranska in nikakor ne tako primerna, kakor ona, katero bi dobivali v meščanski šoli. Tudi pedagogi pravijo, da so tisti dijaki, kateri prihajajo na učiteljsišča iz meščanskih

šol, dosti boljše, nego tisti, kateri prihajajo iz srednjih šol. Še drugo korist bi imele meščanske šole. Po § 42. drž. zakona o ljudskih šolah je država vezana ustanavljati nadaljevalne tečaje za učitelje, kateri hočejo priti na meščanske šole, a samo tam, kjer eksistirajo meščanske šole. Ako bi takih imeli, bi lahko zahtevali, da država take tečaje ustanovi. Daljše vprašanje je: kakšen bi bil denarni efekt? Po § 18. ljudskošolskega zakona imajo tisti, ki šolo vzdržujejo, pravico ustanavljati osemrazredne ljudske šole namesto meščanskih in normalnošolski zaklad mora to breme prevzeti. Ko bi se ustanovile meščanske šole, bi bilo torej le kakih 20% več stroškov. Kako važnost pripisujejo drugod meščanskim šolam, se vidi iz števil. Na Dol. Avstrijskem je 96 meščanskih šol, od teh 45 na Dunaji, na Gor. Avstrijskem 8, na Solnograškem 2, na Stajerskem 7, na Koroškem 2, na Kranjskem 1, v Trstu 4, na Tirolskem 2, na Predarlkem 1, na Češkem 224 (126 čeških, 98 nemških), na Moravskem 74, v Slezijski 8, v Galiciji 7, v Bukovini 1, v Dalmaciji 5. Ljubljana je jedino stolno mesto, katero nima nobene meščanske šole. Pač pa ima jedno osemrazrednico in bi obstoječe petrazrednice lahko razširila še za tri razrede, in sicer na troške normalnošolskega zaklada. Bolje nego osemrazredne ljudske šole pa bi jej služile meščanske šole. Potrebne so le za Ljubljano, k večjemu še za Idrijo, a sčasoma bi se morda izkazala potreba ustanoviti jih tudi v Novem mestu in v Postojni. Troški bi znašali 6 do 8000 gld. Svota ni velika, sicer pa je denar, ki se izda za prosveto, produktivno naložen. Predlagam, naj se odkaze predlog upravnemu odseku. (Odobranje.)

Posl. dr. Schaffer nasvetuje, naj se predlog odstopi dež. odboru, da v prihodnjem zasedanju o njem poroča, eventualno predloži zakonski načrt. Ker se izreče posl. Hribar za ta predlog, ga zbornica vzprejme.

Amerikanski opomin, katerega naj si vzamejo k srcu mlačni naročniki! Neki amerikanski list prinaša ta-le opomin: Ako je kdo v denarnem pogledu tako umazan, da uporablja svojo bradavico, ki jo ima na zatilniku, za gumb na vratniku, samo da mu ni treba kupiti gumba; ako po noči ustavi uro, da se mu preneglo ne izguli stroj; ako piše brez pik in črt, samo zato, da bi prihranil črnila; ako obdeluje grob svoje matere liki polje ter sadi na njem zelje in krompir; tak umazan človek je vendar še pravi kavaler v primeri z onim, ki pravočasno ne predplačuje časopisov, ali jih sprejema po dva ali tri mesece, a jih potem, ko bi trebalo plačati, pošilja nazaj z opomnjo: „Ne vsprejem!“

G. c. kr. profesor Julij plem. Kleinmayer, ta znani dobrotnik slovanskim gojencem, mož, ki je tekom 20 let svojega službovanja na Primorskem vzgojil mnogo vrlih učiteljev in učiteljic ter jim vsepil ljubezen do šole, do omike in do materinega jezika, je praznoval v nedeljo dne 9. t. m. petdesetletnico svojega rojstva, kar naznanjamo s tem širšim krogom in posebno pa prečastitemu učiteljstvu na Primorskem. Bog naj živi še mnogo let vrliga moža!

Skušnjo učiteljske usposobljenosti napravili so v Kopru z dobrim vspehom: gg.: Godina Andrej, učitelj v Trstu, Jelovšek Fortunat, učitelj v Leskovci na Stajerskem, Kodrič Artur, učitelj v Lomu pri Kanalu, Križman Fran, učitelj v Levpi pri Kanalu in gospodičini: Marica Katiansky, učiteljica v Trebčah, okolice tržaške, in Jospina Slunder, učiteljica v Kobaridu.

G. Fran Gabršek, glavni učitelj na ljubljanskem učiteljskišču, je prebil v Mariboru izpit za meščanske šole in sicer iz I. skupine.

Deželni šolski svet je v svoji zadnji seji sklenil ustanoviti v Stari Oselci v škofje-loškem okraju jednorazredno šolo in šolo v Vodica h razširiti na dva razreda.

Iz novomeškega šolskega okraja. Redni letni občni zbor novomeškega učiteljskega društva, ki se je vršil dne 22. m. m. v Novem mestu, je bil razmeroma še zadostno obiskan, kar je g. Koncilija kot predsednik ob pozdravu tudi naglašal. Od lanskega običnega zbora do letošnjega izgubili smo zbog preselitve štiri ude: gđc. E. Clarici, gg. Val. Zavrla, J. Šmorancerja (ti trije so bili v društvenem odboru) in J. Kalana. Smrt je prizanašala. — Gmotno društveno stanje ni nič kaj veselo. Zelo bi bilo želeli, da bi se društvena blagajna zopet ozivila: kri jej po nekaterih „udih“ zastaja. Gospodična blagajničarica! te ude bode treba pošteno „o — kneippati“ in tako kri zopet v reden tok spraviti. Najvažnejša točka je bila preračevanje in sprejetje društvenih pravil, katere je društveni odbor vsled naloga lanske. občn. zbora sedanjim razmeram prekorjil. Nov društveni odbor se je sestavljal tako-le: Fr. Koncilija predsednik, P. Pogačnik namestnik, M. Hiti tajnik, Marija Clarici blagajničarica, Jadviga Rosina, J. Barle, Al. Jerše odborniki.

Slovensko učiteljsko društvo za koperski okraj bode imelo svoj redni letni občni zbor v 3. dan meseca rožnika t. l. v Borštu z običajnim dnevnim redom: Pred zborovanjem bode odkritje F. Breitschopfovega nagrobnega spomenika z nastopnim

vsporedom: 1. Ob 8. uri sv. maša za ranjkega F. Breitschopfa. — 2. „Nad zvezdami“ — pojo učitelji-pevci na grobu ranjkega. — 3. Nagrobni govor. — 4. „Blagor mu“ — petje. K mnogoštevilni udeležbi uljudno vabi

odbor.

Slovenska Začetnica, spisala gg. prof. Iv. Koprivnik in G. Majcen, je vis. c. kr. naučno ministerstvo za rabo v ljudskih šolah odobrilo in se more takoj za pouk v naše šole uvesti. C. kr. založba šolskih knjih. Cena 50 vinarjev.

Uradni razpisi učiteljskih služeb.

Zahl 431

B. Sch. R.*) An der einclassigen Volksschule in Ledine gelangt die erledigte Lehrstelle mit den Bezügen der IV. Gehaltsklasse und Naturalwohnung zur Wiederbesetzung. Bewerbungsgesuche sind im vorgeschriebenen Dienstwege bis zum 8 Juni 1897 hieramts einzubringen.

K. k. Bezirksschulrath Loitsch, am 8. Mai 1897.

Listnica uredništva: G. Š. P. v P.: Na vsak način se boče morala „Narodna šola“ ozirati na Petričevo zalogo in sicer ne samo zato, ker je tretjina dobička namenjena „učiteljskemu konviktu“, ampak tudi zato, ker je g. Petrič pripravljen dati N. Š. iste prednosti, kakor g. Grubauer, in pa tudi zaradi tega ker je gosp. Petrič domačin in Slovenec. „Svoji k svojim“ bodi tudi gesto udom „N. Š.!“

*) Hvaležni bi bili sl. c. kr. okr. šol. svetu, ko bi nam blagovolil pošiljati uradne razpise učiteljskih služeb v slovenskem jeziku, kakor storé, razven postojinskega in kočevskega, vsi drugi sl. c. kr. okr. šol. sveti.

Uredn.

V podpisnem založništvu so izišle
in se dobivajo
po 50 kr. knjiga:

Pripovedke

iz avstrijske zgodovine.

Nabral in priredil Jakob Dimnik,
učitelj v Ljubljani.

Tiskarna R. Milic.

Slovensko učiteljsko društvo je izdalo in založilo te-le knjige:

Komensky-Ravnikar: „Didaktika“	50 kr.
Dimnik: „Domoznanstvo v ljudski šoli“	50 „
* * „Učiteljski večeri“	20 „
Ciperle: „Národna vzgoja“	30 „
Vse te knjige se dobivajo pri upravnistvu našega lista; pri urednistvu se pa dobiva:	
Dimnik: „Domača vzgoja“	1 glđ.

Zahtevajte cenik za navadne c. kr. izključljivo privilegovane

harmonije in didaktafone

iz tvornice Jos. Lenarčič & Co. na Vrhniki pri Ljubljani.

Tvrđka podpira tudi učiteljski konvikt! (8-1)